

متن پرسش

سلام علیکم: اینکه انسان در هنگام مصیبت حالتی دارد که ما به آن فطرت می‌گوییم و منتظر کسی هستیم که ما را نجات دهد و خود را عاجز می‌دانیم که حتی خود آه در روایات به اسم خداوند تعبیر شده اگر یک نفر بگوید خوب انسان قوه وهم و خیال دارد این برگرفته از وهم و خیالش هست که همیشه برای خودش خیال می‌بافد و حالا هم منتظر یک ناجی خیالیست چه جوابی می‌توانیم در راستای برهان فطرت و جدای از سایر براهین و آیات و روایات و تماما عقلی به این سوال بدهیم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به خود فرد بستگی دارد که آیا می‌تواند در عمق جان و فطرت خود به آن توهمات اصالت دهد؟ یا اگر نخواهد خود را فریب دهد می‌یابد که در فطرت خود امور دیگری را باید اصل بداند. موفق باشید